

то да живѣе и да сѧ поистѣинѧ на всичко. За честь-тѣ мѧ въз то врѣмѧ имаше единъ старецъ, на има Логгынъ, кой-то живѣеше у единъ коликъ близо до стѣла нареченъ Давидовъ, дѣто, затворенъ всѣкога на едно мѣсто, изработваше сладкыя медъ на добродѣль-тѣ съ грудомлюбіе. При него отиде блаженный Теодосій, и прѣмъ начало на иноческы-тѣ трѣдове; а наставляванъ отъ тоа старецъ на всакъ добродѣтель, достигна да прави похвалны чюдеса. Като прѣсѣда доволно врѣмѧ, ако и да мѧ сѧ нещеше да сѧ раздѣли отъ старца, нѣ поканенъ отъ сжцаго, отиде да живѣе на дрѣго мѣсто, дѣто нѣкоя си благочестива жена вдовица бѣше направила черквъ на Прѣсв. Богородицѣ, и тамъ поживѧ нѣколко врѣмѧ. Нѣ като сѧ расчю негова-та добродѣтель повсѣдѣ, и захванахъ да прихаждаѣтѣ непрѣстанно многесто вѣрни, нарочно за да го видѣтѣ, Свѣтый Петърпеливъ на мѣлвы, и зашо-то не обываше чловѣчески-тѣ похвалы, остави, и оттамъ отидѣ въз горѣ-тѣ, дѣто на мѣри пещерѣ, и тамъ сѧ за сѣда; тѣкз негово-то желаніе не бѣше дрѣго, освѣнь да